

Sygn. akt VII K 655/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w Wydziale VII Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kruszevska-Sobczyk

Protokolant: stażysta Joanna Leśniewska

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. Adama Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016r. sprawy:

1. **A. K.**

urodz. (...) w O., syna M. i D. z d. S.

2. **P. Ś.**

urodz. (...) w O., syna M. i B. z d. K.

oskarżonych o to, że:

w dniu 24 marca 2015r. w O. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru, w celu przywłaszczenia, telefonu komórkowego marki L. (...) o wartości 300 zł, należącego do małoletniego M. Ś., po czym bezpośrednio po dokonanej kradzieży, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy, grozili małoletniemu M. Ś. pobiciem go i uszkodzeniem ciała, przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona

- tj. o czyn z art. 281 kk

I oskarżonych **A. K.** i **P. Ś.** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu i za to na podstawie art. 281 kk przy zastosowaniu art. 4§1 kk skazuje ich na kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności,

II na podstawie art. 63§1 kk przy zastosowaniu art. 4§1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonym **A. K.** i **P. Ś.** okres zatrzymania od dnia 24.03.2015r. do 26.03.2015r.,

III na podstawie art. 624§1 kpk zwalnia obu oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości,

IV na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 15, poz. 124 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 420 zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego **P. Ś.** wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym i kwotę 96,60 zł tytułem podatku VAT od tego wynagrodzenia.

Sygn. akt VII K 655/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 marca 2015r. po godzinie 18.00 14-letni M. Ś. wracał do domu idąc ul. (...) w O.. Wymieniony miał przy sobie telefon komórkowy marki L. (...) o wartości 300 zł, który wyjął z kieszeni, gdyż chciał zadzwonić do swojego ojca. Nie wykonał tego połączenia, gdyż nie miał już nic na koncie, nadal jednak trzymał telefon w ręku, idąc ul. (...).

W pewnym momencie do wymienionego podeszli A. K. i P. Ś., którzy znajdowali się pod wpływem alkoholu. Wymienieni spytali go, czy ma papierosy, a następnie chcieli, aby zadzwonił dla nich po taksówkę. Następnie A. K. zabrał mu telefon, który wymieniony nadal trzymał w ręku, po czym zaczęli odchodzić. A. K. przekazał telefon P. Ś.. M. Ś. poszedł za nimi, prosząc, aby oddali mu telefon. Wówczas P. Ś. powiedział do niego, aby odszedł, bo dostanie, zwracając się do niego słowami jak na k: 28. M. Ś. wystraszył się powyższych słów, zaprzestając domagania się zwrotu telefonu.

Wymieniony po powrocie do domu poinformował o zdarzeniu swojego ojca D. Ś. , który zawiadomił Policję.

W wyniku penetracji terenu funkcjonariusze Policji zatrzymali A. K. i P. Ś., przy którym zabezpieczono telefon odebrany M. Ś..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

zeznania D. Ś. k: 15-16, 225v-226, G. S. k: 19v-20, 226, M. Ś. k: 27-29, (k: 226), protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k: 8, protokół przeszukania k: 9-11, opinia psychologiczna k: 64-66, wyjaśnienia A. K. k: 50, 225v, wyjaśnienia P. Ś. k: 56, 225v.

W toku prowadzonego postępowania z uwagi na wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonych A. K. i P. Ś. zostali oni poddani badaniom przez 2 biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w sporządzonych opiniach sądowo-psychiatrycznych stwierdzili, iż wymienieni nie są chorzy psychicznie ani upośledzeni umysłowo, nie zachodzą wobec nich warunki z art. 31§1 i 2 kk. Biegli rozpoznali natomiast u oskarżonego P. Ś. zespół uzależnienia spowodowany używaniem alkoholu, zaburzenia osobowości, zaś w okresie objętym zarzutem upojenie alkoholowe zwykłe, natomiast u oskarżonego A. K. zespół uzależnienia spowodowany używaniem kilku substancji, zaburzenia osobowości, zaś w czasie popełnienia przestępstwa upojenie alkoholowe zwykłe.

(dowód: opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca P. Ś. k: 101-104, opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca oskarżonego A. K. k: 121-124).

Oskarżony **A. K.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż nie wszystko pamięta, gdyż był pod znacznym wpływem alkoholu. Podał, iż wyrwał od tego chłopaka telefon z ręki, a następnie przekazał go dla P. Ś.. Później ten chłopak coś do nich mówił, chyba oddajcie czy coś takiego, żeby oddać mu ten telefon. P. Ś. coś mu odpowiedział, nie pamięta dokładnie co, ale coś nieładnego. Wskazał, iż generalnie potwierdza, że było tak jak w zarzucie. Bardzo żałuje tego czynu i zobowiązuje się więcej takiego błędu nie popełnić.

(wyjaśnienia oskarżonego A. K. k:50).

Oskarżony **P. Ś.** również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, iż było tak jak jest to opisane w zarzucie. Byli wtedy po alkoholu. To się zdarzyło koło sklepu na (...). Był tam z nim K.. Było tak jak to opisuje zarzut i nie chce nic więcej dodawać.

(wyjaśnienia oskarżonego P. Ś. k: 56).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonych A. K. i P. Ś., w których przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu zasługiwały na wiarę, albowiem korespondowały one wzajemnie pomiędzy sobą, jak i z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonego i świadków.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego M. Ś., który opisał w nich okoliczności popełnionego na jego szkodę czynu, opisując zachowanie oskarżonych wobec jego osoby, w szczególności zabór telefonu i kierowane wobec niego groźby, wskazując, iż przestraszył się ich, podnosząc, iż oskarżeni według niego byli pod wpływem alkoholu lub innych środków, co umocniło jego przekonanie, iż mogą zastosować wobec niego przemoc.

Zeznania te były spójne, logiczne, korespondujące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami świadków D. Ś. i G. S., jak i z wyjaśnieniami samych oskarżonych. Ponadto oparciem dla relacji pokrzywdzonego jest protokół przeszukania osoby, z którego wynika, iż przy P. Ś. ujawniono telefon zabrany pokrzywdzonemu, odnośnie którego to dokumentu w ocenie Sądu brak podstaw do jego kwestionowania.

D. Ś.- ojciec pokrzywdzonego zeznał, iż o zdarzeniu wie z relacji syna, opisując przekazane mu informacje, które odpowiadały temu, co zeznał M. Ś. w toku prowadzonego postępowania.

Natomiast G. S.-funkcjonariusz Policji, który przeprowadzał interwencję w związku z zawiadomieniem D. Ś. wskazał, iż wymieniony przekazał mu informacje, że dwóch mężczyzn zatrzymało jego syna na ul. (...), zabierając mu telefon, a następnie grożąc pobiciem, jeśli będzie podejmował próby odzyskania go. Wskazał, iż wraz z wymienionym i jego synem udał się na ul. (...) celem przeprowadzenia penetracji terenu, gdzie M. Ś. rozpoznał jednego z mężczyzn, którzy zabrali mu telefon. Okazał się nim A. K., który podał, że telefon zabrał jego kolega, wskazując im miejsce gdzie się oddalił. Zatrzymano drugiego z mężczyzn, którym okazał się P. Ś., który posiadał przy sobie telefon pokrzywdzonego.

W ocenie Sądu zeznania ww świadków zasługują na wiarę jako spójne, logiczne, korespondujące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, brak przy tym powodów, aby odmawiać im wiarygodności i mocy dowodowej.

W sprawie została sporządzona opinia psychologiczna, w której biegły wskazał m.in., iż M. Ś. ma zachowaną zdolność do prawidłowego postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania faktów. Nie stwierdza u niego tendencji do przejawiania, konfabulacji, czy świadomego zatajania faktów. Fakty ujawnione podczas przesłuchania ujawnia w sposób, który wskazuje na przekazywanie przez niego jego własnych spostrzeżeń i uczuć. W jego wypowiedziach brak jest przesłanek wskazujących na wpływanie na nie przez osoby trzecie. Jego poziom wypowiedzania się i wyniki nauki szkolnej wskazują na funkcjonowanie intelektualne w granicach normy.

Powyższa opinia jest pełna, jasna, logiczna, sporządzona przez osobę o odpowiedniej wiedzy i doświadczeniu zawodowym, tak, iż w ocenie Sądu brak podstaw do kwestionowania przyjętych w niej wniosków.

Mając zatem na uwadze całokształt podniesionych wyżej okoliczności Sąd uznał, iż wina oskarżonych A. K. i P. Ś. oraz fakt popełnienia przez nich zarzucanego im czynu nie budzą żadnych wątpliwości.

Materiał dowodowy zgromadzony w toku prowadzonego postępowania, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonego, jak i wyjaśnień samych oskarżonych wskazuje, iż A. K. i P. Ś. w dniu 24 marca 2015r. w O. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia, telefonu komórkowego marki L. (...) o wartości 300 zł, należącego do małoletniego M. Ś., po czym bezpośrednio po dokonanej kradzieży, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy, grozili małoletniemu M. Ś. pobiciem go i uszkodzeniem ciała, przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, którym to zachowaniem wyczerpali dyspozycję art. 281 kk.

Wskazać przy tym należy, iż opisywane przez pokrzywdzonego zachowania oskarżonych wobec jego osoby wskazywały, iż działali oni ze sobą wspólnie i w porozumieniu, akceptując i dopełniając swoje działania, a skierowana wobec niego groźba użycia przemocy miała spowodować, iż zaprzestanie on prób odzyskania zabranego mu przez nich telefonu.

Z opinii sądowo-psychiatrycznych wynika, iż w czasie popełnienia zarzucanego im czynów zdolność oskarżonych P. Ś. i A. K. do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem nie była ograniczona w rozumieniu

art. 31§1 i 2 kk, a zatem wymienieni musieli zdawać sobie sprawę ze znaczenia przedsięwziętych przez siebie działań i ich możliwych konsekwencji prawnych.

Powyższe opinie są pełne, jasne, logiczne, oparte o wiedzę fachową i specjalistyczną i w ocenie Sądu brak jakichkolwiek powodów, aby kwestionować prawdziwość zawartych w nich wniosków.

Wymierzając oskarżonym kary za czyn, którego się dopuścili Sąd baczyl, by były one adekwatne do stopnia ich zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego czynu.

Sąd miał tu na uwadze jako okoliczność obciążającą uprzednią karalność obu oskarżonych, albowiem A. K. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 13.11. 2014r. w sprawie VII K 922/14 za czyn z art. 288§1 kk, a zatem również przeciwko mieniu, natomiast P. Ś. był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 31.03.2004r. w sprawie VII 995/03 za czyn z art. 280§1 kk i z dnia 17.06. 2014r. w sprawie VII K 292/14 za czyn z art. 278§1 kk, a zatem również za przestępstwa przeciwko mieniu. Ponadto Sąd miał tu na uwadze jako okoliczność obciążającą to, iż zachowania oskarżonych skierowane były przeciwko osobie małoletniej, albowiem 14-letniemu chłopcu, który niewątpliwie miał mniejszą możliwość skutecznego przeciwstawienia się ich działaniom aniżeli byłoby to w wypadku osoby dorosłej.

Natomiast jako okoliczność łagodzącą Sąd miał na uwadze, iż obaj oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu, A. K. wyraził też skruchę i żal z powodu swojego zachowania, ponadto Sąd miał tu na uwadze młody wiek tego oskarżonego, który jest sprawcą młodocianym. Ponadto jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował to, iż pokrzywdzony odzyskał skradziony mu telefon.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył obu oskarżonym kary po 1 roku pozbawienia wolności, a zatem w dolnej granicy ustawowego zagrożenia przypisanego im czynu, uznając, iż są one adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak również ich zawinienia. Ponadto zrealizują swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie z uwagi na dotychczasową karalność obu oskarżonych za przestępstwa przeciwko mieniu, a zatem tego samego rodzaju jak obecnie im przypisane, Sąd uznał, iż brak podstaw do uznania, aby wobec wymienionych zachodziła pozytywna prognoza kryminologiczna, uzasadniająca przekonanie, iż w przyszłości będą oni przestrzegać obowiązującego porządku prawnego, w szczególności nie popełnią kolejnego przestępstwa. Poprzednio orzekane kary nie uchroniły oskarżonych od ponownego popadnięcia w konflikt z prawem, co wskazuje, iż są oni sprawcami o znacznym stopniu demoralizacji, wobec których jedynie kara pozbawienia wolności w jej bezwzględnej postaci jest w stanie zrealizować swe cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Sąd zaliczył na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy zatrzymania oskarżonych od dnia 24.03.2015r. do 26.03.2015r.

Zgodnie z art. 4§1 kk Sąd zastosował wobec oskarżonych przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przypisanego im czynu, uznając, iż całościowo ich analiza wskazuje, iż są one względniejsze dla oskarżonych aniżeli obecnie obowiązujące przepisy, chociażby z uwagi na obecne obostrzenia co do możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonych Sąd zwolnił ich od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

O kosztach wynagrodzenia za obronę oskarżonego P. Ś. wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym orzeczono na podstawie obowiązujących przepisów jak w pkt IV wyroku.